

ALEXANDRA OTT

CĂUTĂTORII ȚINUTULUI ȘĂLBATIC

Traducere din limba engleză
de Ștefan Mălaimare

corint^v**junior**

NOUĂ

Restul primei mele după-amiezi singură cu Lilja trece pe neobservate. Deși reacționează de minune la „stai”, încă nu am reușit să o păcălesc să planeze mai mult de câteva secunde.

Ari își face apariția și mă găsește complet descurajată de faptul că Lilja a ales să mă ignore, încovrigându-se ca să tragă un pui de somn.

— Văd că te descurci de minune, mă tachinează Ari, citindu-mi supărarea din privire.

— Este cel mai încăpățânat dragon din istoria lumii, îl informez eu. Cum a fost la antrenamentul oficial de Căutători?

— E ziua a doua și încă discutăm chestii de bază, spune Ari. Am exersat detectarea ființelor vii cu darul nostru.

— Serios? Atâta tot?

De la cinci ani știu să fac asta. Deși poate că mie îmi e mai ușor, fiind naturalistă. Îmi imaginez că darul războinicului nu i-ar fi de mare ajutor cuiva care încearcă să detecteze alte ființe.

— Da, atât! spune Ari, ridicând din umeri, și îmi dau seama că și lui i se pare o treabă ușoară. Dar Căutătorul Agnar ne-a împărtășit niște sfaturi utile. Îți pot arăta diseară, dacă vrei!

— În regulă! spun eu, dând din cap. Și mă gândeam că poate ar trebui să încercăm să o scoatem pe Lilja din peșteră diseară. Crezi că am putea să o ducem jos pe plajă? Poate că am reuși mult mai repede să o facem să zboare, dacă i-am da spațiu de manevră. Peștera ei e mare, dar nu și pentru un dragon.

— Bună idee! spune el. Atunci, ne întâlnim direct pe plajă când scapi tu de acasă?

— Da, eu...

Tac imediat, deoarece gândul că voi fugi din nou de acasă mă face să-mi dau seama că nu știu cât e ceasul. Alerg spre gura peșterii și ridic privirea spre cer. Soarele deja stă să apună.

— O, nu, spun eu. Cred că o să întârzii.

Până la asfințit mai este, dar, în același timp, am ceva de alergat până acasă.

— Fugi atunci! spune Ari. Am eu grijă de Lilja în continuare.

— Mulțam! Ne vedem la noapte!

Bineînțeles că ajung să întârzii la cină, și bineînțeles că mama se răzbună, dându-mi diverse treburi de făcut prin casă, care îmi ocupă tot restul serii. Când ne trimite pe mine și pe Elisa la culcare, aș putea dormi o săptămână. Dar nu îmi permit să dorm. Am lucruri mai importante de făcut.

Să mă strecor afară este un pic mai puțin stresant decât prima dată, deși tot durează o veșnicie până ce ațipește restul familiei. Afară mă întâmpină un vânt rece, așa că îmi închei bine haina. Luna e mare în noaptea asta, aproape lună plină, dar este în bună măsură ascunsă de nori deși, ceea ce face ca împrejurimile să fie cufundate în întuneric. Sar peste poarta grădinii și fug înspre colină.

Când ajung pe plajă, văd că Ari a scos-o deja singur pe Lilja din peșteră. Îi aruncă afine și o încurajează să își ia zborul, fără prea mult succes. Rămân la marginea plajei, vrând să îi urmăresc un minut, dar Lilja îmi simte prezența și aleargă imediat spre mine.

Puține sunt lucrurile care mă bagă în sperieți, dar un dragon uriaș, cu dinți ascuțiți, ce gonește în direcția mea, este unul dintre acestea. Lilja aproape că mă lasă lată, apoi mă miroase de bun-venit.

În semn de salut, o mângâi pe bot.

— Ce mai faci, Lil? Ești gata să începi să zbori?

— Cred că avem un dragon defect, mormăie Ari, apropiindu-se de noi. Pur și simplu, refuză să zboare.

— Poate că nu e pregătită.

— Poate, spune Ari. După o pauză, mă întrebă: Dar tu ești pregătită să te antrenezi?

— M-am născut pregătită.

Ari îi aruncă mai multe afine cât de departe poate, iar Lilja gonește în căutarea lor.

— Asta ar trebui să o țină ocupată... poate o secundă. Bun, ăă, scuze, e prima dată când predau ceva cuiva. Nu prea știu de unde să încep.

— Este în regulă! îl liniștesc. Spune-mi ce v-a spus Căutătorul Agnar.

— Păi, a vorbit despre cum să ne invocăm darul, lucru pe care normal că știi să îl faci deja... Dar cel mai mult mi-a plăcut când ne-a vorbit despre ritm.

— Ce ritm?

— Păi... Ar fi mai bine să-ți arăt! Închide ochii!

Îl privesc ușor sceptică, dar fac ce-mi spune.

— Și acum?

— Deci, el ne-a explicat așa: mai întâi, concentrează-te asupra ta. Ascultă-ți sunetul respirației, sau, dacă vrei, al bătailor inimii. Nu te gândești, doar ascultă. Trebuie, cum să-ți explic eu, să te armonizezi cu ritmul tău natural.

— Ăă, bine...

Mă simt cam ridicol să stau așa, cu ochii închiși, dar încerc oricum. Respir adânc și ascult.

— Respirații constante și uniforme, spune Ari. Trebuie să intri în ritm.

După un minut, încep să mă relaxez, iar respirația mea e mai echilibrată.

— Și acum? Întreb eu în șoaptă.

— Acum fă același lucru, dar cu lucrurile din jurul tău! Lasă-ți darul să se reverse și să găsească un ritm în ceva din apropiere!

Îmi împing darul către exterior, iar acesta îmi curge nerăbdător din vârfurile degetelor.

— Așa?

— Nu chiar atât de repede! mă ceartă Ari. Puțin câte puțin.

Aduc darul înapoi și încerc din nou. De data asta, se întinde la distanță de doar câțiva centimetri de mâna mea.

— Așa?

— Da, așa!

— Dar nu simt nimic.

— Durează un pic. Ca atunci când îți ascultai respirația. Ai răbdare!

Oftez și închid la loc ochii. O vreme, nu simt nimic. Dar apoi... Undeva, în interiorul meu, simt bătaia delicată a unui puls. La început n-o simțisem,

dar forța vitală chiar are un ritm, e o mișcare discretă, ce vibrează în aer.

— Simt ceva!

— Nu deschide ochii! Încearcă să ghicești ce este, mă îndeamnă Ari.

— Ei bine, vine din pământ... Cred că e bătaia unei inimi, așa că nu e plantă. E... Se mișcă destul de repede pe o stâncă, chiar dacă haotic. Este clar o insectă. Una mică.

— Acum deschide ochii! spune Ari.

Privesc în jos, spre pământ. Dacă nu aș fi căutat forța vitală, nu aș fi observat niciodată un gândăcel, ale cărui culori îl camuflează pe o piatră. Nici n-aș fi știut că se află acolo.

— Uau! exclam încântată. Foarte fain trucul! Dar, ăă, sper că nu se așteaptă să facem asta de *fiecare* dată când trebuie să ne folosim darul ca să detectăm ceva, fiindcă a durat o *veșnicie*.

— Mă îndoiesc, spune Ari, râzând. Celor mai mulți băieți de la antrenament nici nu le-a ieșit.

— Deci, asta e tot? Asta e toată lecția?

— Păi, restul timpului l-am petrecut detectând diverse chestii. Căutătorul Agnar a ascuns niște plante în arenă, apoi am făcut un fel de vânătoare de comori ca să le găsim pe toate. Nu prea mai ai nevoie să exersezi asta, din moment ce deja știi cum s-o faci.

— Hm...

Nu știu dacă să îl cred sau nu. De unde știu că asta s-a întâmplat cu adevărat la antrenament? Nu cumva îmi ascunde ceva?

Sigur că Ari îmi intuiește imediat bănuielile. Trebuie să fie darul empatiei.

— Dacă nu mă crezi, îl poți ruga pe unul din ceilalți băieți să te antreneze. Deși nu cred că vreunul dintre ei să aibă un dragon secret.

— Să știi că s-ar putea să fac asta. Încep să cred că dragonul tău secret e prea mare bătaie de cap, spun, arătând spre Lilja, care adulmecă într-o veselie un bolovan, ca și cum s-ar gândi dacă să îl deguste sau nu la cină.

— N-ai decât! spune Ari, pe un ton calm. Dar nu te aștepta să te ajute ceilalți să câștigi competiția!

— Aș putea câștiga și fără ajutorul tău, mulțumesc frumos, îi răspund, mâniindu-mă.

— Oricum nu vei câștiga. *Eu* voi câștiga.

Venind din partea lui Johann sau a lui Tomas, ar fi fost o remarcă răutăcioasă și atât. Dar Ari o spune relaxat și zâmbind, și-mi dau seama că nu vrea decât să mă necăjească. Totuși, nu îl pot lăsa să scape prea ușor:

— În visele tale, îi spun eu. De parcă un intuiționist i-ar putea vreodată ține piept unui naturalist.

Ari deschide gura, dar orice ar fi vrut să spună este oprit de o bufnitură puternică.

După ce a adulmecat fiecare grăunte și fiecare piatră de pe plajă, Lilja s-a orientat acum către mare și trosnește cu coada în nisip. *Bum. Bum. Bum.*

— Ce faci, Lil? strig eu, iar Ari și cu mine alergăm spre ea, pământul tremurându-ne sub picioare.

— Vrea să zboare în largul oceanului, spune Ari.
Bum. Bum. Bum.

— E probabil ceva instinctiv, știe că va găsi de mâncare acolo și o supără faptul că nu poate ajunge. Simt asta, mai adaugă el.

Bineînțeles, scânteile aurii ale darului său îi jonglează pe vârful degetelor.

— Poți s-o liniștești? îl întreb.

— Pot încerca, zice și văd că lumina darului său strălucește mai intens. Trebuie să o potolesc înainte ca...

— Alți dragoni..., dau să completez, ridicând privirea spre cer.

— Nu, la săteni mă gândeam eu. Mă gândeam că ar putea s-o audă.

— Nu, privește! Alți dragoni! Acolo! spun eu, arătând spre cer.

Razele cele mai palide ale lunii luminează cerul nopții, iar siluetele de pe cer au forme inconfundabile: aripi, cozi, solzi, gheare...

— Uau! exclamă Ari.

Prin comparație, dragonii ajunși la deplină maturitate o fac pe Lilja să arate ca o șopârlă de regn comun. Anvergura aripilor lor ajunge la cincisprezece sau douăzeci de metri, corpurile lor întunecând cerul. Încerc să număr câte siluete văd deasupra capului, dar e greu de zis, fiindcă se mișcă atât de repede... Una, două, trei...

Lângă mine, Lilja scoate un bocet straniu, cum nu am mai auzit niciodată. Mă întorc spre ea și văd cum face salturi înainte, râcâind plaja pietroasă cu ghearele. Are aripile desfăcute și, după câteva salturi, reușește să se lanseze.

— Da! strigă Ari. A reușit!

Are dreptate. De data asta, Lilja nu doar planează. Bate tare din aripi, își îndreaptă gâtul lung, încercând să se miște tot mai repede și să se ridice tot mai sus. Se clatină un pic, nefiind complet sigură pe sine, și scutură neelegant din picioare, ca un câine care încearcă să înoate. Când dragonii cei mari zboară exact deasupra noastră, sunetul aripilor acestora ne ajunge la urechi ca niște bătăi de tobe, iar Lilja reușește într-un final să se avânte înainte, apropiindu-se de stânci. Privind-o cum se înalță, Ari și cu mine chiuim de fericire. Chiar a funcționat, în cele din urmă. Puiuța noastră de dragon și-a luat zborul. Chiar va reuși să...

— Ai grijă, Lilja! strigă Ari.

Imediat, văd și eu problema. Dar e prea târziu. Coadă Liljei, care se leagănă sălbatic, se izbește de stâncă și se agață de trunchiul unui copac. Un dragon mai mare și mai puternic s-ar elibera cu o smucitură, dar Lilja se dezechilibrează, încât aproape se rostogolește în aer, pierzând rapid din altitudine. Copacul se rupe în două cu un trosnet puternic și intră în picaj, alături de corpul Liljei. Alerg spre ea, vrând să o ajut cum pot, dar Ari scutură din mâini cu disperare, oprindu-mă:

— Dă-te la o parte! strigă el.

Ne dăm amândoi din calea Liljei, care e în cădere spre plajă.

În ultima clipă, reușește să își regăsească echilibrul, bătând tare din aripi, și aterizează chiar pe picioare, cu o bufnitură asurzitoare, care probabil că trezește din somn întreaga insulă, nu doar satul nostru. Pământul tremură sub noi, secerându-mă.

Mă ridic anevoios în picioare și fug către Lilja, care clatină din cap și pare amețită.

— Te simți bine, Lilja? o întreb, ca și cum m-aș aștepta să îmi răspundă și îi caut scânteia vitală cu darul meu.

Și mâinile lui Ari lucesc auriu de la darul lui.

— E în regulă! spune el. Nu o doare, a amețit doar.

— Chiar și așa, poate că ar trebui să vedem dacă nu s-a ales cu ceva răni.

Mă apropii de ea dintr-o parte și îmi trec mâna peste solzii netezi.

— Ce, nu ai încredere în darul meu?

Mă opresc înainte de a spune cu voce tare „nu chiar”. O mângâi pe Lilja pe o parte, iar ea își întoarce capul către mine, privindu-mă cu ochii galbeni, mari de uimire.

— Este în regulă, dragoniță mică, îi spun eu. Aproape că te-ai prins care-i șmecheria. Trebuie să mai încerci o dată, bine?

Solzii de pe spinarea ei tresaltă încet și apoi se culcă, pe măsură ce Lilja se relaxează. Mă întreb cum ar fi să urc în spinarea ei, așa cum fac zilnic Căutătorii. Nu e chiar așa înaltă, de fapt. Ar fi ușor să...

— Hei, Ari, crezi că ne-ar lăsa să urcăm în spinarea ei?

Nu mă întorc să îi văd chipul, dar îi pot simți dezaprobarea chiar și așa.

— Glumești? Tocmai a făcut o aterizare forțată și tu vrei să te dai o tură în spinarea ei?

— Nu a fost o aterizare forțată. A aterizat pe propriile picioare.

— ăsta e un amănunt.

— Nu, e un fapt important!

— Doar nu vorbești serios! mormăie Ari.

— Nu zic să ne ducă undeva, nu încă. Mă întreb doar dacă ne-ar lăsa să ne urcăm în spinarea ei, aici.

Măcar în timp ce se plimbă prin preajmă. Trebuie să se obișnuiască și cu așa ceva, nu? Dacă vrem să ne ducă vreodată în Ținut.

— Nu e cel mai bun moment, Bryn...

— Ești gata, Lilja?

Spunând asta, mă apuc cu mâinile de ea, strângând-o bine de spate, și mă salt în sus. Ari scoate diverse sunete dezaprobatore, privindu-mă cum îmi arunc un picior peste spinarea Liljei și folosindu-mă de vârful unuia dintre solzi ca să îmi păstrez echilibrul. Lilja rămâne relativ nemișcată și nu scoate niciun sunet, de parcă i s-ar fi așezat în spate un fluture, nu un om.

Mă îndrept de spate și privesc în jos la Ari, care a rămas cu gura căscată.

— Vezi? spun eu, foarte mândră de mine, dar în sinea mea, nu îmi vine să cred.

Chiar am reușit să stau pe un dragon adevărat, un dragon în carne și oase, cu solzi reali și ascuțiți. Mă foiesc un pic, sprijinindu-mă de o scobitură în spatele ei, chiar sub un spin, de care mă apuc.

— Vrei să facem câțiva pași, Lilja? spun eu, cu blândețe. Să te obișnuiești să mă ai în spinare?

În loc de răspuns, aripile Liljei se deschid cu un pocnet. Ari se ferește, scăpând în ultima clipă de o lovitură în figură, iar eu mă țin și mai tare de solzii puiului de dragon.

— Ăă, haide să începem ușor, Lil...

Dar aripile ei încep să se miște.

— Lilja?

Deodată, Ari se aruncă înainte, apucându-se de solzi și săltându-se chiar în spatele meu, pe spinarea dragonului.

— Dacă ești pe cale să zbori undeva, *nu* am de gând să ratez asta, spune el.

— Cred că ar fi mai bine să ne mai gândim..., încep eu, dar nu apuc să închei.

Lilja se avântă înainte, ca și cum tot ce așteptase era ca amândoi să fim în spinarea ei. Bate din aripi tare, mai tare, și mai tare...

Ari și cu mine nu putem să facem altceva decât să ne ținem strâns de spinarea ei, în timp ce Lilia se avânt în aer, lăsând plaja mult în urmă din numai câteva bătaii din aripile ei uriașe.

Ari strigă ceva în spatele meu, dar vântul îi poartă cuvintele departe, în timp ce urcăm mai sus decât am fost vreodată în viața mea.

Lilja se îndreaptă înspre direcția din care au venit dragonii cei mari mai devreme. Este direcția casei lor.

Cu Ari și cu mine în spinare, dragonul nostru ne poartă drept către Ținutul Sălbatic.

ZECE

Eminunat să zbori!
Dincolo de răpăitul vântului în urechi și de bătaia constantă a aripilor Liljei, nu aud nimic, dar *simt* totul: solzii Liljei în palmele mele, aerul rece și senzația de *avânt* și de zbor mai sus, și mai sus, și mai sus, până ce nimic nu mă mai separă de cerul nopții.

În ciuda umezelii din aer, cerul este suficient de limpede pentru a oferi o priveliște bună. Singurul lucru mai fascinant decât senzația zborului este posibilitatea de a admira Ținutul Sălbatic de dedesubtul nostru, un peisaj cu nuanțe de albastru profund, negru și gri luminat doar de lună și de stele. Acești munți, peste care Lilja ne poartă acum, i-am văzut numai de la bază; e ca și cum am pătruns într-o altă lume. Nu am mai văzut niciodată insula așa, și este chiar mai uluitoare decât mi-am imaginat-o.

Peisajul este fantomatic și neregulat, cu dealuri unduioase, vârfuri ascuțite și văi joase. Lacurile luscesc în lumina lunii; pădurile întunecate se întind cât vezi cu ochii. Undeva, în fața noastră, se află vulcanii, înconjurați de câmpuri cu lavă împietrită și de ghețari înalți și masivi cât munții.

Mă aplec, încercând să văd peste capul Liljei și să-mi dau seama încotro ne îndreptăm, apoi ceva mă trage de păr. Mă întorc către Ari, care își cere scuze din priviri:

— Nu m-ai auzit de vânt, strigă el.

Deși stă chiar în spatele meu, îmi e foarte greu să înțeleg ce spune.

— Scuze! strig și eu. Ce s-a întâmplat?

Își pune mâinile pâlnie la gură:

— Trebuie să o aducem la sol!

— De ce? Mai sunt atâtea de văzut din Ținut...

— Nu a mai zburat niciodată atât de mult. Dacă o ține tot așa, s-ar putea să obosească prea tare ca să ne mai poată duce înapoi.

Ups! La asta nu mă gândisem, deși ar fi trebuit. Încă nu sunt sigură de ce este Ari atât de îngrijorat că Lilja se află în Ținut totuși. Nu mi-a spus de ce nu ar trebui să fie aici, iar eu nu mă pot gândi la un motiv întemeiat.

Ari îmi mai strigă ceva, dar cuvintele lui sunt smulse de vânt înainte de a-mi ajunge la urechi.

— Ce-i? îi strig eu înapoi, lăsându-mă pe spate.

— Am spus că trebuie să te ducem înapoi, înainte să se trezească părinții tăi!

Are dreptate. Urăsc să o recunosc, dar are dreptate. Ce-or să creadă mama și tata, când se trezesc și nu mă văd în pat? Și ce le-aș putea spune drept explicație pentru absența mea? Dacă află mama, nu mă va lăsa niciodată să devin Căutătoare. Avem cel mult câteva ore să explorăm Ținutul, până ce vom fi nevoiți să o ducem pe Lilja înapoi pe plajă, iar noi să ne întoarcem în sat.

— Cum aterizăm? întreb eu.

— Trebuie să o ghidăm cu puțină magie, așa cum fac Căutătorii.

Corect! Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

Mă întorc spre Lilja și închid ochii, invocându-mi magia. În câteva secunde, energia Liljei mă inconjoară, mai luminoasă ca oricând. Îi dau forței sale vitale un mic impuls cu darul meu, încurajând-o să zboare mai jos. Lilja își întoarce ușor capul, scoate un horcăit și mă ignoră complet.

— Lilja! spun eu, scrâșnind din dinți în încercarea de a îmi controla darul. Nu fi încăpățânată! Haide să vedem ce e la sol!

Mă pregătesc să îi trimit un nou impuls, când magia mea se atinge de ceva fin, cald. Lumina aurie a darului lui Ari se amestecă frumos cu verdele

darului meu și cu scânteia argintie a forței vitale a Liljei. Îmi dă senzația unei guri de ceai cald după o zi lungă, sau a îmbrățișării unei păături călduroase într-o noapte de iarnă. Este ceva greu și plăcut în același timp, iar pleoapele mele aproape că se închid. Energia Liljei pălește considerabil, ca și cum și pe ea ar coplesi-o somnul.

Înțeleg ce încearcă Ari să facă – vrea ca pe Lilja să o apuce somnul, ca să ne ducă la sol, unde să se poată odihni. E o idee bună, doar că funcționează mai mult decât trebuie.

— Oprește-te, e mult prea mult, îi strig eu. O să adoarmă în aer, și la fel și eu!

Cred că Ari strigă „Scuze!”, dar nu aud clar. Magia lui se retrage un pic, iar eu o îmboldesc pe Lilja cu darul meu. Își întoarce din nou capul, ezitând, iar apoi își încovoiaie corpul, ducându-ne mai aproape de sol. Deschid ochii și mă apuc bine de spinarea ei. Suntem în coborâre.

Abia acum îmi dau seama că *Lilja* poate nici nu știe să aterizeze, din moment ce nu a mai făcut-o până acum.

S-ar putea să fim pe cale să ne prăbușim.

În timp ce Lilja coboară și mai mult, un alt sunet se aude peste bătaia vântului – un vuiet furtunos, ce vine de undeva, de dedesubt. Mă aplec în față, ca să văd dincolo de aripile Liljei, și observ

pământul – sau, mai degrabă, apa. Lilja coboară ținută către un luminiș larg din jurul unui lac. La capătul luminișului se ridică stânci înalte, iar o cascadă enormă pornește dintre stânci și cade în apa de dedesubt. Urletul cascadei se intensifică pe măsură ce coborâm, iar eu o îmboldesc pe Lilja cu darul meu, încurajând-o să se întoarcă înspre mal, unde putem ateriza lin. Dar Lilja scoate din nou un horcăit și mă ignoră. Coborând tot mai mult, trece peste mal și se îndreaptă direct către lac.

Eu și Ari ne dăm seama de asta în același timp.

— Se îndreaptă către apă!

În acest punct, coborâm mult prea repede ca să mai pot încerca să fac ceva cu magia mea. Este prea târziu!

— Ține-ți respirația! strig eu și trag o gură de aer exact în momentul când Lilja plonjează în lac, iar valurile ne învâluie pe toți trei.

Deși încerc să mă țin de Lilja, este în zadar. Impactul mă aruncă în spate și ajung în adâncuri. Deschid ochii, dar este atât de întunecat, iar apa este atât de agitată, încât nu văd mai nimic. Îmi invoc darul. Forța vitală a Liljei este undeva, sub mine. De jur împrejur sunt mici scântei de energie, probabil pești și plante acvatice, dar am senzația că deasupra mea sunt copaci. Încep să înot, îndreptându-mă

către acele scânteii. Undeva, deasupra, trebuie să fie și suprafața lacului...

Mă ard plămânii. Înot mai repede, încordându-mi tot corpul, încercând cu disperare să nu înghit apă și să mă înec. Apa se învoldurează ca un vârtej. Este atât de rece, încât fiecare parte din mine amorțește. Am nevoie de aer. Aer. Aer.

Mă ridic aproape doi metri, scuturând din mâini și picioare și aruncând scânteii magice în toate direcțiile, în căutarea suprafeței. Nu pot să respir. Nu pot să respir. Nu pot...

Deodată, forța vitală a Liljei mă învâluie, iar ceva mă împinge cu putere din spate, aruncându-mă înainte. În câteva secunde străpung suprafața lacului, care parcă se sparge în jurul meu.

Deschid gura după aer, gâfâind și scuipând. Stau cu spatele pe ceva tare, ceva ce m-a ridicat din lac. Clipesc pentru a-mi scoate apa din ochi, dar îmi e greu să disting ceva în întuneric. Cascada se află undeva în spatele meu, urletul ei fiind estompat de apa care mi-a înfundat urechile. Îmi strâng brațele la piept, tremurând de frig.

— Bryn? mă strigă un glas. Bryn, ești în regulă?

În jurul meu este atât de multă energie magică, mai multă decât am simțit vreodată în viața mea, încât simt că amețesc. Îmi retrag darul cu grijă, încercând să nu simt atât de multe deodată. Apoi,

la fel ca prima dată când am întâlnit-o pe Lilja și a trebuit să mă obișnuiesc cu scânteia ei, eliberez doar o părticică din darul meu.

Senzația de magie din jur este încă incredibil de copleșitoare, dar nu are o singură sursă. Cumva, aerul din jurul meu este impregnat de magie, cum sunt și pământul, și apa...

Bineînțeles! Mă aflu în Ținutul Sălbatic acum. Sursa unică a magiei. Așa este Ținutul!

Când îmi redobândesc suflul, eliberez un pic mai multă magie. Forma deja familiară a Liljei este cumva chiar sub mine, aproape ca și când...

Oh!

Stau fix pe nasul ei.

Îmi plec privirea către Lilja. Solzii argintii îi strălucesc în lumina lunii, umezi de apă. Stau fix pe botul ei, iar picioarele îmi atârnă în valuri. Lilja trebuie să mă fi împins cu capul până la suprafața apei.

M-a salvat!

— Bryn!

Mă uit din nou în jurul meu, iar de această dată umbrele devin mai clare. La marginea lacului văd o siluetă, nu foarte clar, dar fiindcă îmi dă senzația de sursă de viață intuiționistă, știu că nu poate fi altcineva decât Ari. Îmi dau seama că mă strigă pe nume de ceva timp.

— Sunt bine! strig eu, iar apoi încep imediat să tușesc.

Redobândindu-mi suflul, cobor cu grijă de pe nasul Liljei și intru în apă. Ochii galbeni ai dragonului se fac mari, căutându-mă.

— Mulțumesc, Lil, îi spun, scărpînând-o pe nas. Îți mulțumesc că m-ai salvat! Dar hai să evităm întinderile de apă la viitoarele aterizări, bine?

Mă împinge cu vârful botului spre mal.

— Este în regulă! Sunt bine acum.

Dar îmi dau seama că îmi este foarte, foarte frig. Apa este înghețată.

Mă întorc cu spatele la Lilja și înot spre mal.

La marginea apei mă așteaptă Ari, care îmi întinde mâna. Îl las să mă aducă pe uscat, unde mă opresc ca să-mi recapăt suflul.

La fel ca mine, Ari este learcă. Îi curge apă din cârlionți și și-a scos haina groasă, îmbibată de apă.

— Ești bine? mă întreabă din nou. Nu te-am găsit, și a durat atât de mult să ieși la suprafață...

— Lilja m-a găsit, spun eu repede.

Este a doua oară într-o noapte când îmi este atât de rușine față de Ari. Nu ar trebui să le arăt adversarilor că nu înot foarte bine. Iar faptul că el a ajuns singur la mal, într-o bucată, e și mai rău.

Ca să nu mă mai gândesc la faptul că obrajii îmi ard de jenă, îmi dau jos haina și o storc cât pot de

bine de apă, care bălțește la picioarele mele. Din vârful cozii îmi cad picături mari, iar ghetetele îmi sunt complet ude, la fel ca restul veșmintelor. Îmi pun repede haina la loc pe mine. Deși este vară și nu suntem în partea nordică a Ținutului, aici, în regiunile muntoase, este totuși mai rece decât în sat, iar apa este rece ca gheață.

Nu pot decât să sper că zborul înapoi către casă mă va usca. Mama va observa cu siguranță dacă sunt learcă atunci când se trezește. Sper să pot ascunde hainele ude undeva...

— Bun! spune Ari, întrerupându-mi șirul gândurilor. Iată-ne ajunși!

Îi urmăresc privirea, care se îndreaptă spre suprafața întunecată a lacului, pe care lucesc stropi de lumină de la stelele de deasupra noastră. Numai curbura spatelui Liljei și creștetul capului ei sunt vizibile deasupra valurilor. Cascada se înalță cam la treizeci de metri deasupra noastră, revărsându-se peste stânci și creste. În partea dreaptă se întinde un luminiș cu flori, mărginit de copaci falnici. Peisajul este încadrat de vârfurile înalte ale munților care domnesc în depărtare, dincolo de care se găsește marea.

Este cel mai frumos peisaj din câte am văzut vreodată!

Ne aflăm cu adevărat în Ținutul Sălbatic.

— Privește, Bryn! spune Ari, arătându-mi lacul, pe care se aprind și se sting sclipiri de lumină. Licurici!

— Mă întreb ce se mai află pe-aici, spun eu, fiindcă, deși sunt drăguți, licuricii nu pot fi considerați o apariție rară nici în afara Ținutului, iar eu vreau să văd ceva *magic*. Numai de n-ar fi așa beznă, să vedem și noi ceva! bombăn necăjită.

Atunci, îmi aduc darul în vârfurile degetelor, încercând să luminez împrejurimile, și mă uit înspre luminiș, unde pot distinge, chiar dacă nu foarte clar, siluete de flori. Mă întreb dacă...

Mă îndepărtez de Ari, mergând pe marginea lacului, spre luminișul cu iarbă. Îmi invoc darul și, cu degetele aprinse de o strălucire verzuie, încerc să fac cât mai multă lumină în jur.

Majoritatea florilor arată de parcă ar fi – și darul meu mi-o confirmă – plante de regn comun, lipsite de magie. Într-un colț, am impresia că disting cimbrișor, mac arctic, saxifraga purpurie de munte, argințică și câteva mănunchiuri de iarbă de bumbac și păpădie. Dar simt că sunt câteva grupuri de flori ce emană o forță mai puternică, o forță cu suflu magic. Sunt plante infuzate cu magia Ținutului, care numai aici pot crește. Licuricii se strâng mai ales în jurul acestor plante. Cu ghețele lipăind de apă, mă apropiu de una dintre ele și mă aplec ca s-o inspectez îndeaproape.

Trifoiul zânelor! îmi spun, uimită. Sunt plante fragile, cu tulpini scurte și patru frunze mari și late, care, conform legendei, seamănă cu aripile zânelor. Partea cu zânele este cel mai probabil o aberație – tata spune că niciodată nu au fost zărite în Ținut, contrar legendelor –, dar știu că, dacă toci o mână de trifoiul zânelor și o amesteci cu alte ierburi, poți obține un tonic magic pentru migrene. Am fost de față când botanistul satului i-a dat tatei o sticlă întreagă din tinctura preferată a mamei pentru piele sau două flacoane de sare în schimbul unei mâini de trifoiul zânelor.

— Ai găsit ceva? mă strigă Ari, venind din spațele meu.

Mă încordez. Pentru o clipă mă simt defensivă – eu am găsit trifoiul, nu vreau să îl împart cu el. Dar nu e tocmai corect din partea mea. Fără Ari, nu aș fi reușit niciodată să zbor până aici. Iar plante magice sunt suficiente în Ținut pentru amândoi.

— Trifoiul zânelor, îi explic, arătându-i mănunchiul de plante. Caut în buzunarul hainei pumnalul pe care tata mi l-a făcut cadou când am împlinit unsprezece ani în timp ce zic: Botanistul ne va da ceva bun la schimb pentru el.

— Nu putem! îmi atrage atenția Ari.

Mă opresc din scotocit în buzunar și mă uit la el.

— Ce tot vorbești? Sunt chiar aici, uite!

— Gândește-te, Bryn! Niciunul dintre noi nu este Căutător încă. Niciunul dintre noi nu ar trebui să fie aici. Nu poți să intri, pur și simplu, în prăvălia botanistului cu o mână de trifoilul zânelor. Cum vei explica de unde l-ai luat?

— Pot să spun că tati îl are de mai mult timp, zic eu, ridicând din umeri. Uneori mai face troc cu lucruri găsite demult în Ținut.

Dar, chiar în timp ce spun asta, îmi dau seama că Ari are dreptate. Dacă tata ar fi cules trifoilul din Ținut cu ani în urmă, ar fi acum uscat și îngălbenit. Magia i-ar fi fost puternic redusă. Acest trifoil este strălucitor, proaspăt și plin de viață.

Îmi vine greu, dar trebuie să fac un pas în spate.

— Bine! Nu vom lua trifoil. Dar chiar trebuie să găsim niște flori de nu-mă-uita; nu pentru troc, ci pentru tratament. Mă ajuți să caut?

Mă aștept să mă refuze, din cine știe ce motiv. Dar nu o face.

— Firește. Unde cresc, în general? Sunt flori de pădure, nu-i așa?

Urăsc faptul că știe asta despre ele.

— Exact! De fapt, nu cred că vom găsi flori de nu-mă-uita așa departe de nordul Ținutului. Tata spune că apar cel mai frecvent în pădurile nordice. Dar înfloresc noaptea, așa că este momentul perfect să găsim câteva.

— Va trebui să ne grăbim, dar putem să căutăm un pic, spune Ari. Se uită înapoi către lac, unde Lilja a dispărut sub apă, și zice: Cred că vânează. Așa că va fi ocupată o vreme.

— Ar trebui să o lăsăm să vâneze în lac? îl întreb. Nu am vrea să mănânce vreo creatură magică de pe aici.

— Da, dar cred că ne găsim în teritoriul obișnuit al dragonilor. Altfel, Lilja nici nu ar putea să pătrundă în această parte a Ținutului. Deoarece Căutătorii nu au pus nicio vrajă de delimitare împotriva dragonilor, atunci înseamnă că e în regulă să vâneze aici.

O persoană nepărtinitoare și prea puțin combativă ar spune probabil că Ari a făcut o observație isteță. Eu nu sunt o astfel de persoană.

— Cum zici tu! Cred că nu se întâmplă nimic dacă o lăsăm singură câteva minute.

Lăsând în urmă trifoiiul zânelor, ocolim luminișul, nevrând să călcăm în picioare florile, și ajungem la marginea pădurii. Copacii se înalță la vreo trei metri deasupra capetelor noastre. Dincolo de ei nu e nimic altceva decât întuneric.

Ari și cu mine ne aruncăm o privire, dar el își întoarce repede capul. Fără niciun cuvânt, înaintăm în același timp și intrăm într-una dintre pădurile Ținutului.